

Cesta

3

2007

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 5 Kč

Evangelium – dobrá zpráva o Ježíši Kristu	4
Osobnost měsíce.....	7
Karjuk a Leanka.....	8
Čím jaro okouzlí	11
Biblická jména – D	12
Učíte se anglicky?	13
Soutěž o tři knihy	14
Rostliny v Bibli	15
Stále jen chceme zpívat	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: predplatne@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: H. Rokytová, O. Bajusová, J. Kostelecký,
 P. Herold a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
chci tě poprosit za naši planetu Zemi,
za přírodu, které my lidé
tak často ubližujeme.
Nejen tím, že jí přímo škodíme,
ale také svým nezájmem.
Prosím tě, probud'
všechny lidi,
ať si konečně uvědomí,
že jde o náš domov.
Amen

Getsemane, zatčení, Ježíš před Pilátem

Když Ježíš a učedníci dojedli večeři, šli na Olivovou horu, aby se tam modlili. Ježíš jim povídá: „Dnes v noci ode mne všichni odpadnete.“ Petr se dušoval: „Kdepak, kdyby všichni ostatní od tebe odpadli, já ti budu stát věrně po boku vždycky!“ Ježíš se usmál a povídá: „Právě ty, Petře, mě už dnes v noci třikrát za sebou zapřeš ještě dřív, než kohout zakokrhá!“ Petr ale trval na svém: „I kdybych měl umřít s tebou, Pane, nezapřu tě!“ Také ostatní učedníci mluvili stejně.

Přišli až na místo, které se jmenuje Getsemane. Ježíš řekl učedníkům: „Počkejte tady na mě, já půjdu dál, abych se pomodlil.“ Vzal s sebou jen Petra a oba syny Zebedeovy. Šli kousek dál a na Ježíše padl smutek a úzkost. Věděl, co ho čeká, a věru nebylo lehké se na to připravit. Řekl svým průvodcům: „Má duše je smutná až k smrti. Budte tu, prosím, a bděte se mnou!“ Odešel kousek stranou a vroucně se modlil. I když se bál smrti, navíc tak kruté, přesto se neprotivil Boží vůli.

Když se potom vrátil k učedníkům, zjistil, že usnuli – nedokázali se svým Pánem bdít ani v tak pro něj těžké chvíli. Bylo mu to líto. Vzbudil je a povídá: „To jste ani hodinu nemohli zůstat se mnou vzhůru?“ Znovu se odešel modlit a když se vrátil, učedníci zase spali. Nechal je spát a odešel se modlit potřetí. Když se vrátil, vzbudil učedníky a řekl: „Pojďme. Blíží se ten, který mě zradí.“

V tu chvíli se objevil Jidáš, který s sebou přivedl zástup ozbrojených lidí. Byl domluven s velekněžími, že Ježíše označí políbením. Jeho zrada byla o to hanebnější, že Ježíše zradil znamením lásky – polibkem. Přistoupil k němu, řekl: „Bud' zdrav, Mistře!“ a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, konej svůj úkol.“ A ozbrojenci, když už věděli, kdo je Ježíš, jej zatkli.

Jeden z učedníků jej chtěl bránit – vytáhl meč a jednomu veleknězovu sluhovi usekl ucho. Ježíš mu však řekl, ať meč schová: „Všichni, kdo se chápou meče, mečem také zajdou. Snad si nemyslíš, že bych nemohl poprosit svého nebeského Otce a že by mi hned neposlal dvanáct legií andělů? Jenže pak by se nesplnilo to, co se má stát.“

Ježíše odvedli k veleknězi Kaifášovi. Učedníci dostali strach a utekli. Báli se, aby je také nezatkli a nezabili. Ježíš měl tedy pravdu, když řekl, že od něj

všichni odpadnou. Petr jej z dálky sledoval, jak ho vedou, a odvážil se až do veleknězova dvora. Posadil se mezi sluhy a čekal, jak to s Ježíšem dopadne. Velekněží a celá rada se radili, z čeho by mohli Ježíše obvinít, aby ho mohli zabít. Jenže on se nijak neprovinil. Proto hledali nějaké křivé svědky, kteří by ho živě obvinili. Stejně se jim ale nedařilo najít na něm nějakou vinu. Konečně přišli dva lidé a řekli: Tvrdil, že může zbořit chrám a za tři dny ho postavit znova!“ Ježíš se nijak nebránil. Pak mu velekněz řekl: „Řekni, jsi opravdu Mesiáš, Syn Boží?“ A Ježíš odpověděl: „Ty sám jsi to řekl.“

Nato velekněz zvolal: „Rouhá se! Všichni jste to slyšeli! Není třeba dalších důkazů! Musí zemřít!“ V Bibli je totiž předpovězeno, že jednou přijde Mesiáš, Spasitel, který bude Božím Synem. Jenže zákoníci a velekněží nevěřili, že tímto Mesiášem je právě Ježíš. Mysleli si, že si vymýšlí, a to chápali jako těžký hřích, že se vydává za Mesiáše. Nechtěli vidět a uznat všechny důkazy, které dosvědčovaly, že tomu tak skutečně je. Protože pak by museli uznat, že Ježíš má pravdu, když je kritizuje. Cítili se velmi ohroženi, a proto se ho raději chtěli zbavit.

Petr zatím seděl venku v nádvoří. Tam k němu přišla jedna služka a povídá: „Ty také patříš k tomu Ježíši, že jo?“ On se ale bál a přede všemi řekl:

„Nevím, o čem mluvíš!“ Vyšel ven, ale tam jiná služka řekla: „Hele, tenhle taky chodil s tím Ježíšem Nazaretským!“ Petr ho však znovu zapřel: „Vůbec toho člověka neznám!“ Lidé mu však nevěřili a tvrdili: „Máš stejné nářečí, jistě k němu patříš!“ „Ne, vážně ne, opravdu ho neznám,“ zapřísahal se Petr. Vtom zakokrhal kohout a Petr si vzpomněl, co mu Ježíš večer řekl. Vyšel ven a hořce se rozplakal. Mohli bychom jej tvrdě odsoudit, že tak brzy Ježíše zapřel. Jenže si musíme uvědomit, že mu šlo o život. Báł se, proto tvrdil, že Ježíše nezná. Jak často my sami Ježíše zapíráme a o život nám vůbec nejde! Navíc víme, že později se Petr stal jeho nejvěrnějším služebníkem, založil křesťanskou církev a šířil jeho učení po dalekých zemích a nakonec pro Krista i zemřel, protože se už přestal bát. To už je však jiný příběh.

Když nastalo ráno, předali velebněží spoutaného Ježíše římskému místodržiteli Pilátovi. Judsko totiž bylo římskou kolónií a Židé sami nemohli odsoudit někoho k smrti. Tuto pravomoc měli jen Římané.

Jidáš, když viděl, že Ježíše vedou před Piláta a požadují jeho smrt, se zhrozil. Uvědomil si, co udělal, a rád by to vzal zpátky. Běžel za velebněžími, vrátil jim peníze, které za svou zradu dostal, a volal: „Zhřešil jsem, prolil jsem nevinnou krev!“ Velebněží mu však odpověděli: „Do toho nám nic není!“ Nešťastný Jidáš tedy šel a oběsil se.

Ježíš zatím stál před Pilátem, který se snažil zjistit, co vlastně provedl. Ježíš se však vůbec nesnažil obhajovat. Pilát věděl, že velebněží jej nenávidí, a proto si přejí jeho smrt. O svátcích bylo zvykem, že jeden odsouzený mohl být propuštěn. V té době byl s Ježíšem odsouzen ještě Barabáš, který měl na svědomí mnoho zločinů. Pilát navrhl shromážděným Židům, že propustí Ježíše. Velebněží však přesvědčili lidi, aby volali, že chtějí propustit Barabáše a Ježíše ukřižovat. Byli to ti samí lidé, kteří před pár dny provolávali Ježíšovi slávu, když na oslátku vjížděl do města. Přízeň davu je velmi nestálá.

Pilát se těch lidí ptal: „A co vlastně Ježíš provedl?“ Jenže oni křičeli ještě víc: „Ukřižovat, ukřižovat!“ Pilát viděl, že nic nezmůže, a proto si před očima všech lidí umyl ruce na znamení, že s tímhle nemá nic společného. „Jeho krev nepadá na mou hlavu, je to vaše věc,“ řekl a dal jej zbičovat a odvést, aby byl ukřižován.

Jan KAŠPAR

(* 20. 5. 1883 Pardubice, + 2. 3. 1927 tamtéž)

– první český letec

Podél železniční tratě blížil se letoun od Pardubic ku Praze. Nad Prahou jej obklopila mlha, ale řídě se stříbrnou stužkou Vltavy, zamířil pilot bez váhání k chuchelskému závoďišti a přistál. Nejdlejší přespolní let v Rakousku-Uhersku šťastně končí, pilot si převléká slavnostní oblek a odjíždí do Prahy na svatbu svého přítele.

Pilotem nebyl samozřejmě nikdo jiný než ing. Jan Kašpar. Absolvent České vysoké školy technické, nadšený cyklista a automobilista, pracoval v továrně Laurin a Klement a tady se také s ing. Hieronymem podílel na stavbě prvního leteckého motoru u nás. Letectví jej nadchlo tak, že firmu opustil a spolu s bratrancem Evženem Čihákem se věnoval výhradně létání. Na jednoplošníku vlastní konstrukce se učil létat. Letadlo bylo zhotoveno za tři měsíce a v únoru 1910 na něm prováděl Kašpar se svým bratrancem první pokusy. Stroj však měl malý výkon a nakonec se při pádu zničil. Podobný osud postihl i další tři stroje. Aby své pokusy co nejvíce urychlil, zakoupil nakonec ve své době špičkový stroj Blériotův. Na něm 13. 5. 1911 také absolvoval historický let z Pardubic do Prahy.

Toto letadlo pak věnoval již v roce 1913 Národnímu technickému muzeu v Praze.

Následovaly četné úspěchy – například ještě téhož roku první let s cestujícím, ale také nesnáze, zranění i překážky. Po smrti svého otce, nadšeného příznivce aviatiky, Kašpar létání načas zanechal a definitivní konec pro něj znamenala 1. světová válka – po ní sám, bez prostředků, s velkými dluhy, zneuznán a také duševně chorý, nakonec spáchal sebevraždu. Jeho průkopnické lety však položily základ českého letectví.

(pa)

Za jedním širokým mořem, dvěma hlubokými řekami a třemi vysokými horami, moc a moc daleko leží vesnice Bambuli. Pravda – domy v ní jsou všelijaké, některé dřevěné, jiné slaměné a další zase z bláta, ve škole tam nemají ani zvonek a tabuli, ale jinak je v Bambuli všechno tak pěkné jako jinde. A v té vesnici bydlel Karjuk. Byl to takový malý, přitloustlý chlapec, který dával ve škole vždycky pozor. Pan učitel ho nemusel nikdy okřikovat, a proto ani nevěděl, jak se vlastně jmenuje.

Odpoledne, když měl Karjuk volno, chodíval s tatínkem do lesa a pomáhal mu při stahování dříví ze strží do vesnice. Kolem Bambuli totiž rostly vzácné stromy. Kupovali je lidé, kteří bydleli za třemi vysokými horami, dvěma hlubokými řekami a jedním širokým mořem.

Jednou, když měl Karjuk po práci a najedl se, lehl si k potoku a díval se, jak voda utíká a utíká. Viděl v něm také slunko, jak se naklání nad Bambuli a volá na něho: „Karjuku, nebojíš se, že tě spálím?“ Karjuk se zasmál. Nemusel se bát, že jej slunko spálí. Všichni lidé v Bambuli, velcí i malí, byli odjakživa celí černí a nemuseli se proto opalovat. A tak si Karjuk povídal se slunkem, vyptal se ho, co dělají děti za černými lesy a jak se vede strýčkovi Vumovi za řekou, a když se to všechno dověděl, obrátil se na záda a díval se do korun stromů a na bílého ptáka Skřehotáka, který křičel na vrcholku jednoho z nich.

Vtom sem dolehl jakýsi jiný zvuk. Byla to písnička. Někdo šel lesem a zpíval si, aby neměl strach. Už bylo slyšet i slova:

„Mám nejkrásnější pannu,
mám pannu s modrýma očima.
Povězte mi, kdo ji má?
Já mám takovou pannu.“

A to už byla písnička docela blízko a Karjuk spatřil i děvčátko, které ji zpívalo.

„Ukaž mi tu svou pannu,“ zvolal Karjuk a postavil se děvčátku do cesty. Neuleklo se, jenom udiveně rozevřelo oči.

„Tady je,“ dávalo mu pannu důvěřivě do ruky.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Karjuk.

„Ty to nevíš? Přece Leanka,“ podivilo se děvčátko. „Bydlíme tady za lesem. Na samotě.“

„Já jsem Karjuk,“ řekl chlapec a prohlížel si pannu. Líbila se mu. Byla celá černá, jen oči měla jasně modré. Nejkrásnější panna na světě však měla nedostatek.

„Já vím, potřebovala by novou sukýnku. Ale když já jinou nemám,“ vysvětlovala smutně Leanka. „A tak jsem šla do Bambuli, abych si od někoho vyprosila novou. Víš, já bych chtěla, aby moje panna měla nejkrásnější oči a nejkrásnější sukýnku – zkrátka aby byla doopravdy celá nejkrásnější.“

Karjuk se potáhl za ucho a velmi se zamyslel. „Počkej,“ řekl potom, „u nás doma snad něco najdu.“ A tak šli podél vody a cestou si vyprávěli, jak bude panna nakonec vypadat.

„Ale,“ poznamenal Karjuk, „musíme jí dát jméno. Panna bez jména, to nic není.“

„Já nevím, jaké?“ pověděla Leanka.

Chvilí mlčeli. Žádné jméno nebylo dost hezké. Měli hlavy svěšené a přemýšleli.

„Sedmikráska,“ zvolal najednou Karjuk. „Nejkrásnější panna se musí jmenovat Sedmikráska.“

„Ano, Sedmikráska,“ souhlasila Leanka. A tak dostala panna jméno. Došli do Bambuli. Karjuk vběhl do světničky v jejich domku a pod postelí našel odstřížky látek. Leanka si z nich vybrala hedvábný pruh, který se jí nejvíce líbil, vymáchala jej ve vodě a dala usušit na slunci. Sedmikráska trpělivě čekala v trávě, až dostane nejkrásnější sukýnku na světě. Když bylo hedvábí suché, Karjuk a Leanka si sedli na dříví srovnané za Karjukovým domkem a dali se do práce. Měřili, zkoušeli, šili – a tu se stalo něco nešťastného. Sedmikráska jim vyklouzla z rukou a zapadla kamsi do hromady dříví. Hledali ji dlouho, ale nenašli.

Stmívalo se a Leanka musela jít domů. Karjuk jí sliboval, že se po Sedmikrásce hned ráno podívá a že ji určitě najde. Toho večera si už Leanka nezpívala písničku o nejkrásnější panně na světě. A Karjuk nemohl usnout. Když konečně zavřel oči, zdálo se mu, že je sám v lese a že pták Skřehoták nese v zobáku Sedmikrásku a on ho nemůže dohonit, protože mu v cestě leží samé klády.

Jakmile se Karjuk ráno probudil, běžel hned k oknu, aby se podíval na haldu dříví, mezi kterým ležela Sedmikráska. Místo však bylo prázdné. Brzy zrána, zatímco Karjuk ještě spal, přijeli cizí lidé z města s nákladním autem, svázali dříví i se Sedmikráskou řetězy a odvezli je pryč. Sedmikráska se tak dostala přes tři vysoké hory, dvě hluboké řeky a jedno široké moře až sem, k nám. Možná, že ji našel někdo z vás pohozenou u skladu dříví, raduje se z ní a teď už také zná její jméno a jak se k nám dostala.

A co Leanka? A Karjuk? Byli velice smutní. Leanka snad dostala jinou pannu. Ale Sedmikráska byla určitě ze všech nejkrásnější.

Kolouškem na louce,
květy a zelení,
písničkou v potoce,
zajíčkem v osení.
Skřivánkem, ptáčky,
zlatistou jehnědou,
slepičkou s kuřátky,
pomlázkou ohebnou.
Kočiček hebkostí,
sněženkou pod sněhem,
láskou a něžností,
máminým úsměvem.

Protože jsem v Bibli nenašla žádnou osobu, jejíž jméno by začínalo na „C“, vybrala jsem několik jmen začínajících na „D“:

Dína (Gn 34. kapitola) – dcera Jákoba a Ley. Když její otec s rodinou dorazil do města Šekemu, zvědavá Dína se vypravila do města, kde se do ní zamiloval syn knížete Šekem. Protože si ji však vzal ještě dřív, než požádal Jákoba o povolení, její bratři ji krutě pomstili.

Dan (Gn 35,25) – syn Jákoba a Rácheliny otrokyně Bilhy.

Debora (Sd 4. a 5. kapitola) – prorokyně, která pomohla Bárakovi porazit Kenaance. Známa je její vítězná píseň.

Delíla (Sd 16. kap) – žena, která přelstila siláka Samsona. Ostříhala mu ve spánku vlasy, ve kterých byla ukryta jeho síla.

Daniel (kniha Daniel) – prorok, který žil v době babylonského zajetí Izraelců. Známe je především příběh o tom, jak jej král dal vhodit do ohnivé pece a jindy zase do jámy se lvy, Bůh jej však chránil, takže se mu vůbec nic nestalo.

David (První a Druhá Samuelova) – druhý izraelský král, který jako mladý porazil obra Goliáše. Jeho předchůdce, král Saul, si jej nejprve oblíbil, potom však na něj žárlil a chtěl jej zabít. David mu však nepřál nic zlého, už kvůli Saulovu synu Jónatanovi, který byl Davidovým nejlepším přítelem. David byl král spravedlivý, ani on ovšem nebyl bez chyby. Kvůli lásce k manželce svého vojáka Urijáše neváhal jej nechat zabít v boji. Svého činu potom hodně litoval a byl za něj také potrestán. Potomkem krále Davida je i Ježíš Nazaretský.

6. Struktura naší církve (první část)

Podle církevní ústavy nejvyšším orgánem církve je její sněm. Jeho členy jsou všichni duchovní církve a laičtí zástupci, volení každou náboženskou obcí. Když sněm nezasedá, celek církve je spravován církevním zastupitelstvem, které se schází alespoň dvakrát ročně. Členové zastupitelstva jsou voleni diecézními shromážděními, stejný počet duchovních a laiků. Církev má pět diecézí v České republice a jednu na Slovensku. V každé diecézi je nejvyšším rozhodovacím orgánem diecézní shromáždění, které zasedá alespoň jednou ročně. Členy shromáždění jsou obdobně duchovní a laičtí zástupci z náboženských obcí diecéze. Každá náboženská obec má také své vlastní shromáždění, které se také schází alespoň jednou do roka. Členy jsou všichni členové církve v náboženské obci.

7. Our Church Structure (the second part)

The executive power in the church has the central council for the church as a whole, in each diocese it is a diocese council and in a congregation a presbytery. Concerning spiritual administration, this is exercised by a patriarch, bishops and ministers. Bishops and patriarch are elected for seven years. We have also women ministers and one woman as a bishop in our church. Our ministers can be married. The church has a number of other bodies, which help to fulfill its mission, for example assembly committees.

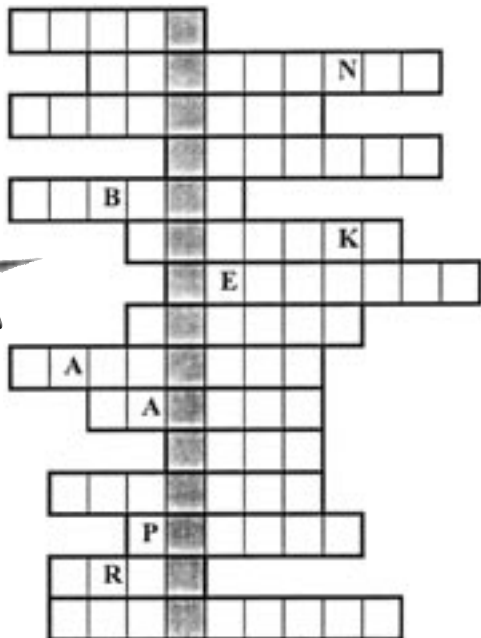
Slovíčka

executive power	výkonná moc
central council.....	ústřední rada
diocese council.....	diecézní rada
presbytery	rada starších
spiritual administration	duchovní správa
exercise	vykonávat
patriarch	patriarcha
bishop	biskup
to be married	být ženatý, vdaná
fulfill mission.....	naplňovat poslání
assembly committee.....	sněmovní výbor

Už se také tolik těšíte na jaro? Tak si zkuste to čekání zkrátit doplňovačkou. Pokud najdete správné místo pro každou kytičku (písmenka vám napoví), vyjde vám tajenka. Pošlete nám ji nejpozději do poloviny dubna a můžete vyhrát knihu. A ještě jedna otázka navíc – které dva názvy označují stejnou květinu?

AKÁT, BLEDULE, CHUDOBKA,
IRIS, JABLOŇ, KROKUS,
MAGNOLIE, NARCIS, PETRKLÍČ,
PODBĚL, PRVOSENKA,
SNĚŽENKA, ŠEŘÍK, TULIPÁN,
ZLATÝ DĚŠŤ

Blahopřejeme výhercům z lednového čísla (tajenka: Počítání):

Marcel Urban z Prahy 10
Pavla Arientová z Kolína
Bára Gašparová z Velkého Oseka

Fíkovník

Od tohoto čísla se podíváme na některé rostliny, které se vyskytují v Bibli. Jako první jsem vybrala fíkovník. To je pro nás strom exotický, protože v naší krajině se s ním nesetkáme. My známe jen fíky sušené, které se u nás prodávají.

V oblasti Blízkého východu to je však běžný strom. V Bibli je řada odkazů na fíkovník (často ve spojení s vinnou révou a olivami), které symbolizují buď dobu zlou a nepříznivou (např. Jr 8,13 – ...na fíkovníku nezbudou žádné fíky, jen zvadlé listí...) nebo naopak dobu hojnosti (např. Joel 2,22 – ...fíkovník a réva vydají úrodu.)

V Novém zákoně si fíkovníku několikrát všímá i Pán Ježíš. Je to jednak v podobenství o neplodném fíkovníku (L 13,6–9): Majitel fíkovníku, když již po tři roky na něm nenašel žádné plody, chtěl jej porazit. Vinař mu řekl: „Pane, ponech ho ještě jeden rok. Okopu ho a pohnojím, když ani potom neponese plody, dáš jej porazit.“ Ani my nemůžeme dostávat donekonečna nové příležitosti.

Jednou dostal Ježíš hlad (tento příběh se odehrál po jeho příjezdu do Jeruzaléma před velikonočními svátky, potom, co vyhnal z chrámu překupníky). Přišel k fíkovníku, na něm však bylo jen listí. Prokrel jej a strom uschnul. Učedníci se divili, on jim na to však odpověděl: „Když budete mít víru a nebudete pochybovat, dokážete i větší věci, třeba pohnout horou.“ (Mt 21,18–22; Mk 11,12–14; 20–22)

Do třetice se z fíkovníku poučíme v L 21,29–33 (Mk 13,28–29; Mt 24,32–35). Pán Ježíš učedníkům vysvětloval, že se znovu vrátí na zem, až přijde čas. Popsal jim znamení, podle kterých to poznají. A řekl: „Podle fíkovníku také poznáte, že když se jeho větve zelenají, léto je blízko.“

Ref. Stá - le jen chce-me zpí - vat, stá - le jen chce-me
 zpí - vat, stá - le jen chceme zpí - vat, že Pán zde mezi námi
 je. 1. My čas - to vzdá - li - li se a ne - cha - li jej
 stát, on přesto vždy se vra - cí, je me - zi ná - mi rád. Ref.

2. On nestaví si domy,
 zámek jej nestřeží,
 když k sobě lásku máme,
 jsme jeho přístřeší.

Ref.

3. Udeřte slavně v bubny,
 zpívejte, kdo jste kde,
 do dlaní zatleskejte,
 volejte: Pán je zde!

Ref.

